

han en yngre Kone ved en Vugge; et Par Smaa-børn sad paa Gulvet og legede stille. Døren til Værkstedet ved Siden af stod aaben, og derinde sad Manden overskrævs paa sin Skærebænk og snittede. Ved Synet af Per rejste han sig og kom ind i Stuen med forlegen Mine. Det var en midaldrende Mand, høj og lidt ludende. Hans skægløse, noget blege Ansigt med de halvt nedslagne Øjne huede ikke Per. Heller ikke Konen, der henne fra Vuggen skottede til ham med et næsten fjendtligt Blik, gjorde noget rigtig tiltalende Indtryk paa ham. Manden bød ham vel at sidde ned, men det skete uden Gæstevenlighed. Forslaget om at lade sig hverve for Sommeren til Arbejde ved Aareguleringen afviste han øjeblikkelig og paa en Maade, der ligesom fjernede den hele Sag langt fra ham. Alligevel blev Per siddende lidt. Der var — trods alt — noget ved denne huslige Scene, der indtog ham. I den lille Stue herskede der en Renlighed og Orden, som var noget ganske ualmindeligt i saadanne Smaakaarshjem. Det var, som om der ventedes fornemt Besøg. Man kunde tro, at Huset altid stod saaledes beredt til at modtage en højbaaren Gæst. Her raadede aabenbart en Guds frygt, der ikke bare var en Stemning for festlige Lejligheder, men som virkelig havde formaaet at omskabe et Par Mennesker indtil selve deres Væsens Grund. Blot i den Maade, hvorpaa Manden i Samtalens Løb tog et af Børnene op paa sit Skød og tørrede det under Næsen med sin Finger, var der en egen fremmedartet, højtidelig Blidhed, som slet ikke virkede latterlig.

Henne i Præstegaarden var Per bagefter bleven oplyst om, at Familien hørte til en Sekt, der kaldte sig selv „de Hellige“, og som i den senere